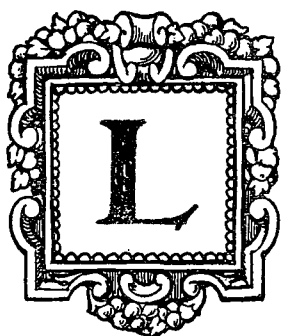

P A S T E U R

A REVISTA DEL CENTRE DE LECTURA no pot deixar de retre homenatge al geni d'En Lluís Pasteur, glòria del món, en el primer centenari de son naixement.

Es En Pasteur l'home més gran de la França en tots els

temps; és un d'aquests pocs homes que obren nous camins a la ciència, per on corren adalerats els savis en cerca de nous descobriments. En Pasteur va obrir l'ample i fecund camí de la Microbiologia, el més cert i més eficaç per a lluitar contra el dolor i contra la Mort.

Començà Pasteur la seva ruta gloriosa amb els seus treballs sobre la disimetria molecular, essent un dels precursors de la moderna estereoquímica, doctrina que ha permès realitzar l'obra sintètica més gran de la Química contemporània.

Els seus estudis sobre les fermentacions i les seves clàssiques i incontravertibles experiències sobre la generació espontània, conduïren, a la Medicina a fixar l'atenció sobre el ja veslluminat origen de les malalties infeccioses, i a la Cirurgia a evitar la causa principal i casi podríem dir única de la mortalitat en les intervencions quirúrgiques.

En Pasteur va evidenciar, mitjançant experiències senzilles, que la putrefacció de la matèria dels sers organitzats, als quals manca la vida, i l'alteració que experimenten certs líquids dolços, com el most de raïm, són obra de microorganismes que ràpidament pul'lulen en aquests medis favorables a llur vida i no a la generació espontània de substàncies químiques que, en

rompre's l'equilibri de la molècula orgànica, al mancar aquella, la destruïen. En Pasteur demostrà com les substàncies orgàniques, fins les considerades com les més putrescibles, es conservaven per temps indefinit evitant l'accés de l'aire i que la putrefacció començava tan prompte es deixava penetrar aquest, que, en posar-se en contacte amb elles, les semblava de microbis, quina acció podia suspendre's per mitjà de temperatures adequades o de substàncies tòxiques que els destruïssin.

Foren aquestes experiències un cop de mort per a la teoria mecànica de Liebig i un triomf ressonant pel vitalisme. Res hi fa que els moderníssims estudis sobre els ferments amorfes hagin capgirat novament els termes definitius d'aquesta lluita entre dues famoses teories. Res hi fa que les hipòtesis de Pasteur sobre l'alcanç de la vida en els fenòmens biològics hagin sofert greus esborancs i que la teoria mecànica ressorgeixi pujant i triomfadora. En aquest cas, podrà la explicació dels fets renovar-se, canviar-se totalment, però sempre restaran els fets mateixos que, amb la seva evidència i la seva extensa relació amb múltiples fenòmens químic-biològics, han obert aquest ample camí a què abans ens referíem.

Al descobrir-se als infinitament petits en llur tasca misteriosa, pregonament transformadora de la molècula orgànica, va posar-se a la llum del dia tot un món immens que, intervenint continuament en nostra vida, ignoraven, encara que alguns homes eminents ja pressentien. I heu's-aquí com a partir d'aquest instant, un dels més transcendents que l'Humanitat hagi viscut, comencen un sens nombre d'investigadors la tasca que tants centenars de milers de vides havia de salvar.

Es el propi Pasteur qui fa aplicació de les seves doctrines sobre la fermentació a la fabricació de la cervesa, que conseqüeix posar a un nivell envejable enfront de la competència alemanya; és ell qui conseqüeix salvar la indústria de la seda de la seva ruïna i total desaparició, en descobrir que el contagi i l'herència de la pebrina aniquila als cucs de la seda. Però l'obra del Mestre més coneguda i que més celebrat li ha donat, amb tot i no ésser més que una anella d'aquesta llarguíssima cadena d'èxits, és la vacuna antirràbica.

Els seus estudis sobre l'atenuació dels virus i les vacunes, el conduïxen a intentar la curació de la més espantosa de les malalties: la ràbia. El 6 de juliol de 1885, es presentà a Pasteur Josep Meister, jove pastor, qui havia lluitat valentment contra un gos rabiós i en quina lluita rebé fondes mossegades a les mans i a les cames. En Pasteur tenia el dubte, tenia l'angoixa inimaginable, d'aplicar a l'home la seva vacuna, que, d'haver-se equivocat, havia de fer més segura l'espantosa agonia que esperava a n'aquell infant de nou anys, condemnat a mort. La seva fe i la seva ciència varen triomfar i el jove Meister, empleat en l'Institut Pasteur, ha sigut l'exemple vivent del triomf del savi francès. Des d'aleshores un pelegrinatge mai interromput va portar a París gents de totes les parts del món, amb tal de guarir-se de tan mortal malaltia, i rebia continuament, també, En Pasteur, els donatius dels innombrables sers agraiïts, que li permeteren fundar l'Institut que porta el seu nom i que és, a l'ensem que un Centre científic que honora a França, el seu mausoleu.

Mes si passem de la seva tasca a la dels seus deixebles, encara se'ns apareixerà més gran la figura del Mestre dels Mestres. En Lister, el gran cirurgià anglès, tingué l'honradesa de confessar que els fonaments del seu mètode antisèptic els trobà en les teories pasteurianes. Abans d'En Lister hi havia una mortalitat espantosa en les intervencions quirúrgiques, a causa de la infecció de les ferides pel temible streptococcus i altres microbis. L'antisèpsia, que els descobriments de Pasteur, aprofitats per una intel·ligència poderosa, feren possible, evità, en una proporció enorme, aquests fracassos. Per això, En Lister no

mancà al jubileu de Pasteur, homenatge que tot el món civilitzat li tributà, donant-li en tal ocasió l'abraçada més que fraternal, del deixeble reconegut al Mestre incomparable.

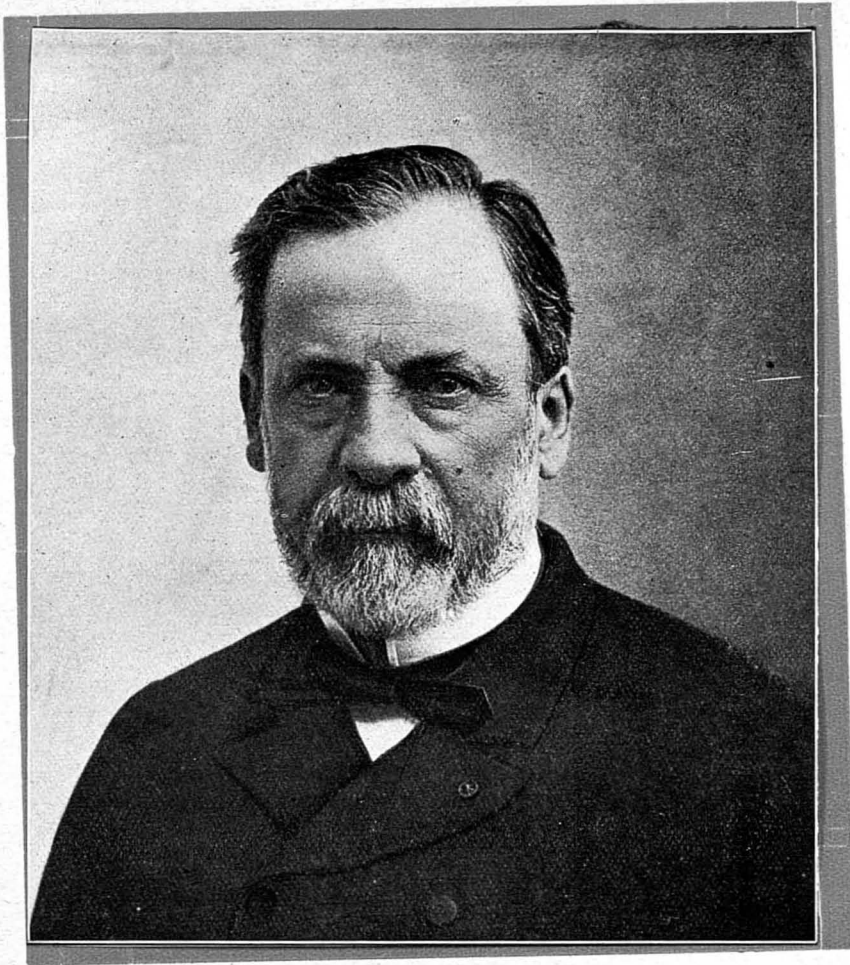
Al mètode antisèptic seguí el mètode asèptic, que encara encaixa millor dins les teories pasteurianes. Millor que combatre la infecció és evitar-la, i, avui, els cirurgians operen en tals condicions, que les ferides resten exemptes de germens microbians i la cicatrització s'opera amb molta facilitat. Sols així han sigut possibles les extraordinàries intervencions quirúrgiques d'aquests últims temps, que han fet de la Cirurgia una ciència acabada.

Si tenim en compte els milers i milers d'operacions que es realitzen anualment en el món, que abans d'En Pasteur tenien en més d'un 90 per 100 solució desgraciada, podrem començar a comprendre la transcendència que per a l'Humanitat ha tingut la tasca de l'eminent químic-biòleg.

Però, encara hi ha més. Pel camí obert per En Pasteur va entrar-hi el gran Behring, qui després d'un pregon estudi de la microbiologia, establí la transcendent conseqüència que el sèrum dels animals immunitzats contra determinades malalties, neutralitzava l'acció tòxica de les substàncies segregades pels microbis. Així quedà establerta aquesta fecundíssima rama de la microbiologia, anomenada Serumteràpia. Els estudis d'En Behring permeteren al deixeble i col·laborador eficacíssim d'En Pasteur, el Dr. Roux, fer aplicació a l'home del sèrum antidiftèric amb un èxit sens precedents.

Heu's-aquí sols esbossat el vast edifici que els homes han bastit, una vegada En Pasteur hagué posat els sòlids fonaments, amb els seus estudis sobre les fermentacions i sobre la generació espontània que, avui, ens semblen cosa casi infantil.

El 27 de desembre de 1822 nasqué a Dole, petit poble situat en les escarpades muntanyes del Jura, l'home immortal a qui les Acadèmies, Universitats i Governos de diferents nacions havien d'honorar amb les més altes recompenses, que, amb tot i valer moltíssim, no tenen el valor de les llàgrimes de gratitud que tantes mares han derramat, junt al bressol de llurs fills, en salvar-los d'alguna enfermetat infecciosa.

L Pasteur